

De kerstboom uit het verhaal deed me denken aan de 'Kerstwoning' van Jan Stuij. Al jarenlang siert hij zijn huis en dat van de burens op met kerstattributen. Er waren geruchten dat hij zou stoppen, maar ook dit jaar is er in de Hugo de Grootstraat weer volop te genieten. Ga ook eens kijken!

't Is bekant Korsemis (1091)

't Liep aal aerdig tege de Korsemis en 't waaide hêel de week al hard, vemaal dien aevend. Je kon gerust zegge dat 't vliegend sturremweer was. Hôoge golleve slooge te pletter tege de kust en d'r wier op sommige plekke dijkbewaaking ingesteld. 't Waoter steeg knappies tot een paar meter bove Amsterdams Paail. Op lêêge en zwakke gedêêltes wiere de dike verzwaerd en vedder opgehôôgd mè zandzakke. In de huize buitendijks wiere de kistplanke voor de deure gezet en aandere maotregeler getroffen om 't waoter uit d'n huis te houwe. Overaal was 't een drukte van belang en iederêen hielep mekaor.

D'n anderen ochend, over lêêgeb, lee d'r een overvloed aan rommel op d'n hôogwaoterlijn van 't strand aangespoeld. Weet jie wat 'r ok lag tusse aal dien troep? Je zel 't meschie nie wille glôôve, mor dat was een Kersbôôm. 't Aalderliefs zouwe ze d'n hêêle bende in de brand wille steke, zôiets ruim ommers 't makkelijkste op! Mor zô'n natten dennebôôm die wil netuulijk nie braande. Tevaallig kwam de Kersman verbij en die zag dien bôôm ok legge. Zachies fluisterden die tege 't bôômpie: "Waerom leg jij hier toch zô treurig? Onderlest sting jij tò nog hêêmel opgetuigd daer in dat huisie op d'n dijk?" "Ja, dà's waer," zee 't bôômpie. " 't Hêêle huisie is van 't duin af weggespoeld en 'k het zôôdoende daege lang in de kollekende zêê rondgedreve. Mor sturrem of regen, ik hiew de wacht! 'k Had 't wel koud, mor 'k was nie bang as de golleve over me heen rolde. Soms doch ik wel-is: "Nou is 't gedaen, mor dan op 't zellefde mement lekend 't ok wel weer of t'r iets 'scheen' en dat was gêên zon of maon. Deur aal dà zoute waoter kon 'k ok nie meer zô helder kijke en 'k hà netuulijk ok hêêle slokke waoter binne gekrege. Inêêns zag ik wat 't was... 't was de kust. Oh, wat 'n rust, ik was gered. Lieve God die mijn zô spaorde, hà geluisterd naer m'n gebed!"

Nou, jaere laeter, aan 't zellefde strand, mor nou is 't daer stil en verlaete, zag ik weer de Kersman staon. Hij had dà bôômpie overnieuw geplant en dat had ie hêêl aareg goed gedaen. D'r was een meraokels hôogen bôôm uit grôôt gegroeid. Dien bôôm die sting d'r nou as 't waere as een baoke voor de zêêvaert, die je van mijle uit de verte op zêê aal kon zien staon. As ie naer dien bôôm keek, dan was 't net as of tie met z'n takke zwaaide en zee: "Kom mor dichter bij, vertrouw op mijn, wees mor gerust, lôop hier mor binne aan deuze vaailige kust!"

Huib Kraaijeveld, h.kraaijeveld@scarlet.nl